

7.

Ἐν τῷ ὀμαρχεῖῳ. Ἄνω μέρος στήλης μετ' ἀκρωτηρίου καὶ ρόδακος. Τὸ ὅλον ὕψος 0,35. Ὑψ. τοῦ ἀκρωτηρίου 0,28, πλ. ἀκρωτηρίου 0,57, πλάτ. τῆς στήλης 0,52. Γραμ. 0,02.

ΤΕΙΛΩ. ΕΒΑΦΗΘΝΟΣ Τιμὴ Ἐβαφῆθνος
ΧΑΙΡΕ χαίρε

Ἄμφότερα τὰ ὀνόματα λείπουν ἐν τῷ τοῦ Pape-Benseler λεξικῷ.

Ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ δημαρχεῖου διατηρεῖται καὶ ἐν μέγα λίθῳ ροδογράου ἀγγεῖον, τέχνης καλῆς Ῥωμαϊκῆς. Αἱ λαφαὶ τοῦ ὀρειοειδῆς περιβάλλει δὲ αὐτὸ διάμεσον ζώνῃ ἔχουσα πολὺ κομψὸν κόσμημα, ὅποιον συχνὰ ἐν τοῖς τοῦ εἰδους τοῦτου ἀγγείους βράται. Τὸ λοιπὸν μέρος πληροῦσι τὰ φά.

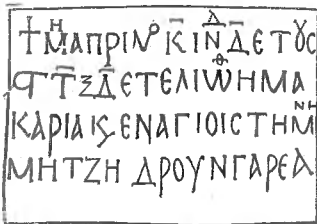
Ἐν Ἀθήναις, τῇ 19 Ὀκτωβρίου 1886.

A. STSCHOUKAREFF

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑΙ ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΙ

Κατὰ τὰς πέρις γενομένης ὑπὸ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας ἀνασκαφῆς ἐν τῇ περιοχῇ τῆς ἐμπροσθεῖσης παλαιᾶς ἀγορᾶς ἀνευρέθη μεταξὺ τῶν ἐρείπιων τοῦ αὐτοῦ ἀρχαίου χριστιανικοῦ ναοῦ, τοῦ ἐπ' ὀνόματι μὲν τῆς ζωοδόγου Πηγῆς τιμωμένου, κοινῶς δὲ τῆς Μεγάλης Παταρίας ἐπικαλουμένου, στήλη περιφερῆς μήκους μὲν 1,02 τ.μ., διαμέτρου δὲ 0,28 τετραυσιμένη περὶ τὴν βάσιν, ἀνωθεν δὲ κυματίων φέρουσα. Ἐπ' αὐτῆς δὲ ὑπάρχουσι τρεῖς ἐπιγραφαί, ὧν ἡ μὲν πρώτη περιέχεται ἐντὸς τετραπλεύρου χαράγματος, ὑποκάτωθεν δ' αὐτῆς ἡ δευτέρα, ἡ δὲ τρίτη ἐν τῷ ἀντιθέτῳ μέρει τῆς στήλης. Ταῦτας λοιπὸν ἐκδοῦς ὡς παρέχω ὀλογράφως τὰς ἐξ ἔθους τῆς τῶν Βυζαντινῶν γραφῆς συνεπτυγμένας λέξεις (1).

A'.

(1) Τούτων ἀπόγραφα λαβόν καὶ ὁ τῆς χριστιανικῆς ἀρχαιολογίας

† Μνήμῃ Ἀρκάδιου κ' ἰνδ(ικταίανος) δ' ἑ[τρ]ος
σεεβ' ἰτελω[θ]ῆ) ἡ μα
κκρια κ[α]ί) ἐν ἀγίους τη[μ]ωμ[ε]ν-
Μητῶν Δρουνηγαρία.

Τὸ σσημασμένον ἐν τῇ ἐπιγραφῇ 6364 ἔτος τῆς κοσμογονίας προσπίπτον ἔχει τὸ 856 σωτηρίον. Παράξενον δὲ φαίνεται τὸ κύριον ὄνομα *Μητῶν*, ὅπερ ἀπαντᾷ καὶ ἐν *Σημειώματι* τοῦ οἰκουμηνικοῦ πατριάρχου Ἀλεξίου τοῦ Στουδίτου τῷ 6546 († 1038) ἔτει ἐκδομένου, πλὴν ὅτι ἰωτογραφεῖται ἐν αὐτῷ ἡ ἄρχουσα συλλαβὴ (1). Ἔστιν ἀρὰ γε παρασθορὰ αὐτοῦ τοῦ ἀρχαίου *Μίμκα* (2) εἶπε *Μίμκη*, ὡς ἔχει ἐν ἐπιγραφῇ ἀττικῇ (3), ἣ τὸ θηλυκὸν τοῦ ἐν τῇ ἡπειρωτικῇ μέλιστα Ἑλλάδι εἰσαγμένου κατὰ συγκοπὴν *Μήτρος* (= Δημητρίος), καὶ καθ' ὀποκορμιὸν *Μήτσος*, τούτεστι Δημητρία;

Καὶ φημι κἀπόφημι, κοῦκ ἔχω τὶ φά.

Τὸ δὲ Δρουνηγαρία (κατὰ τὴν μέχρι πρό μικροῦ παρὰ τοῖς πρεσβυτέροις ἰθαγενεσί τοῦ τῆς Παλλάδος ἀστεος διασωζομένην προφορὰν ἐνίωον τῶν εἰς τὰ θηλυκῶν οὐσιαστικῶν καὶ ἐπιθέτων, ὡς ἐν παρα-

ῖοις Γ. Δαμασκῆος ἀπέστειλε εἰς Σινταῖν, ὡς εἶπε μοι, τὸ γνωστὸν ἔραση καὶ ἔρανητῆ τῶν τῆς χριστιανικῆς τέχνης ἀρχαιοτήτων μαρτυροῦ Μισοῦ (Bate), ἀλλ' ἔβηλον ἀν' ἰθρηνοεὐθυσάν κού.

(1) Ἰδὲ Ῥάλλη καὶ Ποιτῆ Σύνταγμα τῶν θείων καὶ ἱερ. καν. τῶν. Ε', σελ. 37, καὶ Migne Ἑλλην. Παρολογ. τῶν ΡΙΟ', σελ. 745.

(2) Πλουτέρ. Γενναίω. Ἀρετ. α'. Δ' ἐνός δὲ κ γράφεται παρὰ τῷ Ἰωσήφ ἐν τῷ Ἰατρῷ Μίμκας [Πολυδ. Ὀνομ. Ι', 39].

(3) C. I. G. ἀρ. 970.

δείγματι: *κουκκία* (ή κοινῶς *κουκκιά*), *ἀχλαδέα* (ή *ἀχλαδιά*), *καρέα* (ή *καρυδιά*), *ὄχέα* (ή *ὄχια* = *ἔχια*), καὶ αὐτὴ ἡ *Καπνικαρέα* κ.τ.τ.), ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ *Δρουγγαρία*, δηλοῖ ὅτι ἡ Μητῆ ὑπῆρχε σύζυγος ἀνδρὸς τετιμημένου τῷ τοῦ *δρουγγαρίου* στρατιωτικῷ ἀξιώματι, περὶ οὗ ἱκανὰ ἐσημειώσα-
μην εἰς ἐτέραν χριστιανικὴν ἐπιγραφὴν τῶν Ἀθη-
νῶν ἐκδοθεῖσαν ἐν τῷ *Δελτίῳ τῆς Ἱστορικῆς καὶ*
Ἐθνολογικῆς Ἐταιρίας τῆς Ἑλλάδος (1), ἢ ὅτι
ἀπὸ τοιοῦτου τινὸς λαβὼν τὴν ἀρχὴν μετέπεσεν ὕστε-
ρον εἰς ἐπωνυμίαν τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ, ὡς πολλά-
κις εἴθισται τοῦτο. Ὅτι δὲ καὶ ἐν τοῖς ἀγίοις τῆς
Ἐκκλησίας συγκατελέγετο αὕτη, περὶ τούτου οὐδὲν
ἀναφέρεται ἐν τοῖς *Συναξαρίοις*. Ὁρθογραφικῶς δὲ
ἡμαρτημένα εἰσὶν ἡ προπαραλήγουσα τῆς λέξεως
ἐτελειώθη διὰ τοῦ ἰ χαραχθεῖσα, καὶ ἡ ἀρχουσα
τῆς τιμωμένη διὰ τοῦ ἦ.

B'.

+ ΕΤΕ ΕΚΩΗΔΥ
ΤΘΘΥΘΩΗC
ΜΗCΕΠΤΕ
ΒΡΙΩΚΗ
ΕΤΡΥΛ..

† Ἐτελειώθη ἐν Κ[υρι]ῳ ἡ δούλ[η]
τοῦ Θεοῦ Θωμ[α]ῆς
μην[ι] Σεπτε
βρίω κη'
ἔτους, εὑλ'.

Καὶ ταύτης τὸ ἔτος 6430 προσπίπτον ἔχει τὸ
921 σωτήριον. Ἠμαρτημένως δ' ἐχαραχθησαν καὶ
ἐν αὐτῇ τὸ ὄνομα *Θωμαῖς* διὰ τοῦ ἦ, καὶ τὸ *Σεπτεμ-*
βρίῳ ἀνευ τοῦ μ.

Γ'.

Η
+ ΜΟΚΤΟΒΡΙΩ
ΙΘΕΤΕΛΙΟΘΗ
ΗΔΟΥΛΗ ΧΥ
ΤΟΥ ΘΥΕΥΠ
ΡΑΣΗΑΙΝΔΥ
ΕΤΡΥΛ +

(1) Τόμ. Β', σελ. 29.

† Μηνι Ὀκτωβρίῳ
ιθ' ἐτελιώθη
ἡ δούλη Χ[ριστ]οῦ
τοῦ Θεοῦ Εὐπ
ραξῆα ἰνδ[ικτιῶνος] α'
ἔτους, εὑτος'.

Προσπίπτει καὶ ταύτης τὸ ἐμφερόμενον 6376
ἔτος τῷ 867 σωτηρίῳ. Τὸ ὄνομα *Εὐπραξία*, ὅπερ
ἡμαρτημένως ἐχαραχθη διὰ τοῦ ἦ, ἐστὶ συνηθέ-
στατον ταῖς τὸν μοναστικὸν μετιούσαις βίον. Ὡσαύ-
τως ἐστὶν ἡμαρτημένως κεχαραγμένον καὶ τὸ τοῦ
μηνὸς ὄνομα διὰ τοῦ ὀ ἐν τῇ προπαραλήγουσῃ, ὡς
καὶ ἡ λέξις ἐτελειώθη, ἧς ἡ παραλήγουσα καὶ
προπαραλήγουσα ἔχουσιν ὀ καὶ ἰ.

Τὰ δ' ἐφεξῆς δύο ἐπιγράμματα ἐλήφθησαν ἐκ
χειρογράφου τῆς Ἐθνικῆς βιβλιοθήκης τεύχους γε-
γραμμένου κατὰ τὴν ΙΓ', ὡς εἰκάζω, ἑκατονταε-
τηρίδα, σχῆμα δ' ἔχοντος ὀγδόου μικροῦ καὶ ἐκ
φύλλων 152 συγκειμένου, ὧν τὰ τελευταῖα 12
εἰσὶν ἄγραφα. Ἐν τούτῳ δὲ περιέχονται τὰ ἐξῆς:
α') *Ἰουστίνου τοῦ θείου φιλοσόφου καὶ μάρτυρος*
Ἀνατροπῆ δογμάτων τινῶν ἀριστοτελικῶν. —
β') *Ἀωνύμου Βιβλίον Ζ'* τὸ *Περὶ ψυχῆς*... Δό-
ξαι τῶν παλαιῶν περὶ ψυχῆς καὶ *Βιβλίον Η'*
Περὶ αἰσθήσεως καὶ αἰσθητῶν... *Τίνα κοινὰ ψυ-*
χῆς καὶ σώματος (1). — γ') Τὰ νῦν ἐκδιδόμενα δύο
ἐπιγράμματα (φύλ. 109-10. — δ') *Ἀωνύμου*
Ἀντιθετικὸς πρὸς Πλωτῖνον [περὶ ψυχῆς] (2). —
καὶ ε') Τοῦ ἀγίου Μαξίμου *Περὶ ψυχῆς* εἰ ἐστὶν
ἀπλή. Καὶ ταῦτα μὲν περιέχει τὸ χειρόγραφον. Τὰ
δ' ἐπιγράμματα ἔχουσιν οὕτω:

Δ'.

Στίχοι εἰς [τὸν] (3) τάφον τοῦ κυροῦ Δημητρίου
τοῦ Λεοντάρη ἐν τῇ μονῇ τῆς Πέτρας.

Ζητεῖς, θεατὰ, τὸν μέγαν Λεοντάρη[ν],
ἐκεῖνον αὐτόν, οὐ βλέπεις τὴν εἰκόνα;
Ζητεῖς ἐκεῖνον τοῦ γένους τὸν προστάτην,

(1) Ἀμφότερα τὰ βιβλία ταῦτα εἰσὶν Ἐπιτομὴ Βυζαντινοῦ τινος
ἵσως ἐκ τῶν Ἀριστοτέλους *Περὶ ψυχῆς*.

(2) Ὁ Λόγος οὗτός ἐστι Νικηφόρου τοῦ Χούμνου ἀνδρὸς ἐπὶ σοφίᾳ
κλειζομένου, ἀκμάσαντος περὶ τελευτῶσαν τὴν ΙΓ' ἑκατονταετηρίδα·
ἐκδόδοι δὲ ὑπὸ τοῦ Fr. Greuzer μετὰ τῶν Πλωτῖνον *Ἀπάντων*
ἐν τόμῳ Β', σελ. 1416. Οξον. 1835, εἶτα καὶ ὑπὸ τοῦ Migne ἐν
τόμῳ ΡΜ', σελ. 1404 τῆς *Ἑλλ. Πατρολογίας*.

(3) Προσέθηκα τὸ προδήλως ἐκπεσόν ἄρθρον.

- τὸν ἀκράδαντον τῆς βασιλείας στυλόν,
 5 τὸν ἐν μάχαις ἀτρεστον ἀσπίδηφόρον,
 ἔφη μόνῃ τρέποντα τοὺς ἐναντίους,
 τὸν ἐν βίῃ ἥλιον οὐρανόφωρον,
 πᾶσαν καταυγάζοντα τὴν οὐρανόμηνιν·
 Οὐκ ἔστιν ὧδε· Μὴ νόμιζε τὸ τῶφω
 10 κατακεκρυφθῆναι τὸν τοσοῦτον ἀστέρα·
 Σὺν ἀγγέλοις ἰσότηκε παρὰ τῷ θρόνῳ
 τῷ βασιλικῷ τῆς μεγάλης Τριβάδος.
 Σὺν ἁγίοις ἀπαυστα χεῖρει διάγων,
 ἔνθα λυπεῖται καὶ στεναγμοῦς ἀπέθρα·
 15 κόνιν δὲ μικρὰν καταλιπὼν ἐνόθεθε,
 δεσμὸν, ζῶφον, κηθεῖριν, ἀχρεῖον βῆρος,
 πρὸς τὸν ἀδελφῶν καὶ γόνου τοῦ φιλετάτου,
 τῶν πάντα λαμπρῶν καὶ μεγάλων ἐν βίῃ,
 γέρας τὸ λαμπρὸν μνήμα τοῦτι λαμβάνει,
 20 τὴν ἀρετὴν ἄλλοττον ὡς γέρας ἔχων.

Ὁ Λεοντάρης οὗτος, ὃν καὶ Λάσκαριν ὁ Δούκας προνομαζέει, ἤκμαλ' ἐπὶ τῆς βασιλείας Μανουήλ Β' τοῦ Παλαιολόγου (1391-1423), ἀνὴρ, κατὰ τὸν ἱστορικὸν τὸν τὸν, συνετός καὶ περὶ τὰ πολεμικὰ εὐστρωτος, στρατηγὸς δὲ γενναῖος εὐδοκίμησας ἐν τε Πακλαδαμονίᾳ καὶ Θεσσαλίᾳ τὸ πρῶτον, ζῶντος ἔτι τοῦ ἐν αὐτῇ βασιλεύσαντος Ἰωάννου τοῦ Παλαιολόγου ἀνεψιῦ τοῦ αὐτοκράτορος Μανουήλ· θανόντος δ' αὐτοῦ, μετ' ἐπεμείβετο ὁ αὐτοκράτωρ τὸν Λεοντάρην εἰγε πληθὺν αὐτοῦ ὡς ἀνδρα συνετὸν καὶ περὶ τὰ στρατιωτικὰ δόκιμον (1). Μνημονεύει δ' αὐτοῦ καὶ ὁ Φραντζῆς, ὡς καὶ τοῦ εἰς ὃν ἔφερες Ε' ἐπιγραφή ἀναφέρεται Ἰσαακίου τοῦ Ἀσάνη, ἀρίστου ἀνδρας λέγων ἀμφοτέρους (2). Ἐτελεύτησε δὲ ὁ Λεοντάρης τῷ 1431, κατὰ τι σημεῖωμα περιεχόμενον ἐν τῷ ὄπ' ἀριθ. 265 χειρογράφῳ τεύχει τῆς ἐπι τοῦ Παγγαίου τῆς Μακεδονίας δροῦς κειμένης ἐερᾶς μονῆς τῆς Θεοτόκου τῆς Κοινοῖτης ἐπιτεκλημένης, δημοσιευθὲν δὲ ὑπὸ τοῦ ἀκαταπονήτου ἐρευρητοῦ τῶν κατὰ τὴν ἑώραν βιβλιοθηκῶν Ἀθ. Παπαδόπουλου Κεραμείας, καὶ ἔχον οὕτω: «† Μηνὶ ὀκτωε. ἰνδιστευνοῦς ε'. ἐκοιμήθη· ὁ ἀγιὸς μου αἰθνήτης καὶ ἀδελφοῦστίου κερ Δημήτριος ὁ Λεοντάρης, ὁ διὰ τὸ θεῖον καὶ ἀγγελικῶς σχήματος μετρονομασθεῖς (3) μοναχός. καὶ ἡ εὐχή του ἡ ἁγία μετὰ παιδία μου· καὶ ἡ ψυχὴ

(1) Δούκ. σελ. 78, 118, 133. Bonn.

(2) Φραντζ. σελ. 111. Bonn.

του ναυαρχητης δόξης τοῦ θεοῦ, ἀμήν. † ἔτει ς'ω'μ'ω» (1).

Ἐγγονος δ' αὐτοῦ πιθανότατα ἦν ὁ καὶ ὁμώνυμος Δημήτριος Λεοντάρης, οὗ δὴν ἰδιόχειρα ἀντίγραφα τῆς Ξενοφάντος *Κύριον Παιδείας* καὶ ἐν τῆς Σιδβύλλης διατηροῦνται ἐν τῇ Ἑθνικῇ βιβλιοθήκῃ τῶν Παρισίων, ἔτος φέροντα 1474-75, καὶ τὴν ὑπόσημασιν αὐτοῦ οὕτω: «διὰ χειρὸς ἰμοῦ Δημητρίου Λεοντάρη τοῦ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως» (2).

Ἡ μονὴ δὲ τῆς Πέτρας, ἐν ἣ οὗτος ἐτάφη, καὶ ἥς οὐδ' ἐλάχιστόν τι περιλείπεται σήμερον γινώρισμα, ἔκειτο ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐν τῇ περιορῇ τοῦ καλομένου τὰ νῦν Πετρίου εἰτε *Δεπλοσάνθρου*, καὶ ἐτιμᾶτο ἐπ' ὀνόματι τοῦ Προδρόμου, μοναζουσῶν ἐνδιατήματα οὖσα. Ἐν αὐτῇ περιορίζοντο αἱ τοῦ θρόνου ἐκπίπτουσαι ἢ ὑποκλήθησι· ἄλλως διεγερροῦσαι βασιλίδες (3). Αὐτῆς δὲ ταύτης ἦν κτήμα καὶ τὸ ἐκ φιλοτίμου δωρεᾶς τοῦ ἐν Καστορίᾳ φιλογενοῦς ἀνόρου Γεωργίου Ἀντ. Γέροντα ἀποθησαυρισθὲν ἐν τῇ Ἑθνικῇ βιβλιοθήκῃ πολυτιμωτάτου χειρόγραφον ἐν λαμπρᾷ περγαμνῇ Εὐαγγελίον τὸ διὰ τεσσάρων, ὑπὸ δεξιωτάτης γέρας κεκαλλιγραφημένον περὶ τελευτώσασιν ἰωσὺς τῆρ ἸΑ' ἡ γούν ἀργυρομένη τῆρ Β' ἐκατοναετηρίδα, θέας ἀξίον διὰ τε τὰς ἐν διαγρῶσῳ διαπέθῳ καλλιτεχνίαν ἐξειργασμένηας εἰκόνας τῶν τεσσάρων Εὐαγγελιστῶν καὶ τὴν ἄλλην τὴν προτεταγμένων ἐν ἀρχῇ κομφοτάτων διαγραμμάτων ἀμίμητον διακόσμησιν, ἄτινα διὰ λεπτεπιλέπτου γραφίδος χρυσῷ καὶ ποικίλοις δηνηθησέναι χρωματικῇ διατηροῦνται ἐτι ἀμάραντον τὴν λαμπρότητά. Ἐν τέλει δ' αὐτοῦ ἀναγιγνωσκείται ἡ ἐπιγραφή ἥδε:

Ἡ βιβλος αὐτῆ τῆς μονῆς τοῦ Προδρόμου,

τῆς κειμένης ἔγγραφα τῆς Ἀετιου.

Ἀρχαϊκῆ δὲ τῆς μονῆς κλησῆς Πέτρα (4).

(1) Ἰτε Παράρτ. Ἀρχειολογ. τῶν ἸΖ' τόμων τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλλ. Π. Φιλολογ. Σπλόδω σελ. 30.

(2) Ἰτε Επ. Legrand *Bibliographie Hellénique* σελ. τέρ. Α', σελ. CLIX καὶ CLX. Paris. 1855. Κεῖσθ δὲ ὁ Μοναστηριακὸς ἀντίγραφο τοῦ ἰσοῦνον αὐτοῦ Λεοντάρη (*Palaeographie*. Græcia σελ. 83 καὶ 98).

(3) Ἀν. Κομν. Β', σελ. 54. — Νικηρ. Βρυθ. Δ', σελ. 1.

(4) Τέσσαρ ἑτερα ἰσαγράμα εἰσὶ μου γινώσθαι τὴν αὐτὴν ἀπαρραλλεῖτως τριτογεν ἰσαγράμ ἔχοντα ἐν τῆσ: ἔτσι ἐν τῆς Πατριαρχ. βιβλιοθήκῃς. τὸ ὄπ' ἀριθ. Α' βασιλείου τοῦ Μεγάλου Ἰωάννου τῆς Βενετίας, τὸ ὄπ' ἀριθ. CXXIX τοῦ Χρυσοσθημίου [*Lampac. Commentar. de Biblioth. Vindobon.* IV. pag. 188 τῆς 6' ἐσθ.]: ἄλλο τῆς Τυβηγγίου, Συναξαριστικῶν τῶν μηνῶν Μαρτίου, Ἀπριλίου καὶ

Ε΄.

Εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἀσάνη κυροῦ Ἰσαακίου καὶ τῆς αὐτοῦ ἐγγόνης ἐν τῇ μονῇ τοῦ Φιλανθρώπου.

- Ἄλλὰ τί μοι, βέλτιστε, σωμαίων τύπους,
καὶ τὴν ἀπαστράπτουσαν ἐκ τούτων χάριν,
καὶ κάλλος ἀμίμητον εὐτέχνως γράφων
μὴ καὶ ψυχῆς (1) τὰς ἀρετὰς παραγράφεις,
5 μηδ' εὐγένειαν τὴν ἄνωθεν μηνύεις,
καὶ βασιλικὴν συγγένειαν καὶ κράτος,
ὅσον τε λαμπρῶν ἀξιωμαίων γέρας;
ἢ παραχωρεῖς ταῦτα τῷ λόγῳ φράσαι;
καλῶς γε ποιῶν καὶ φρονῶν οὐκ ἀλόγως.
10 Οὐκοῦν ἐροῦμεν, ἂ σιγᾶς αὐτὸς γράφων.
Ὅ μὲν γε ρίζης εὐγενοῦς ὄρηξ ἔφυ,
καὶ βασιλικῶν αἱμάτων ἀποσπάδος,
κλήσιν Ἰσαάκιος, Ἀσάν ἐκ γένους.
Τραφεῖς δὲ λαμπρῶς ἐν βασιλείοις δόμοις
15 ταχὺ προῆλθεν εἰς ὑπέρτατον κλέος,
ἀρχὰς ἀμειβῶν, ἐν πάσαις διαπρέπων,
δίκαιος, ὀξύς, δραστηκός, μεγαλόφρων,
μέτριος, εὐθύς, νουνεχῆς, ταπεινόφρων,
ἀπλοῦς, ἐλευθέριος, ἠδύς, χαρίεις,
20 ἄγαλμα πασῶν ἀρετῶν ἡρμοσμένον.
Τέλος τὸ λαμπρὸν τῆς ἐπαρχίας κλέος
ἐν τῇ μεγάλῃ τῆδε διέπων πόλει,
γῆρως πρὸς οὐδὸν ἀπολείπει τὸν βίον,
κατὰ μοναχοὺς ἀποκαρεῖς τὴν τριῖχα.
25 Ἢ δ' αὖ παρ' αὐτὸν εὐπρεπῆς αὐτῆ κόρη,
φίλης θυγατρὸς θυγάτηρ τούτου πέλει,
λαμπρᾶς γυναικὸς ἀνδρὸς εὐκλεεστάτου
Φιλανθρωπηνοῦ τοῦ μεγάλου πατρόθεν·
ὄνπερ προσειπῶν ἀστραβῆ γένους στύλον,
30 ἄστρον τε λαμπρὸν φεῦ θάλατταν εἰσδύναν,
οὐκ ἂν ἀμάρτοις τῶν προσηκόντων λόγων.
Αὕτη νέαν ἄγουσα τὴν ἡλικίαν,
ἀντὶ θαλάμων καὶ γαμικῶν παστάδων
ῥῆκεν ὧδε τὸν βαρὺν τοῦτον λίθον,
35 μᾶλλον δ' ἀπέπτη πρὸς μονὰς οὐρανοῦ
ἄσπιλος, ἐξάρασα βίου κηλίδων.
Εἰς γοῦν παρηγόρημα λοιπὸν τοῦ πάθους
συνιστοροῦσιν οἱ τεκόντες τῷ πάππῳ
καὶ προσπαράγραφουσιν ἐν στίχοις τάδε.

Μαῖου [*Crus. Turcogr.* pag. 190]· καὶ τέταρτον τῆς ποτὲ βασιλ. τῶν Παρισίων, τὸ ὑπ' ἀριθ. 2498 Μνητεῖον τοῦ Νοεμβρίου [Montfaucon. *Palaeograph. Graeca* σελ. 59 καὶ 305].

(1) Τὸ χειρόγραφον ἔχει: ψῆς ἐξ ἀδελφίας τοῦ ἀντιγραφῆως.

Τῶν Ἀσανιδῶν τὸ γένος ἀρχὴν εἴληφεν ἐκ μιζογενείας βουλγαρικῆς καὶ ἐλληνικῆς. Γενάρχης δ' αὐτῶν ὑπῆρξεν Ἰωάννης Β' ὁ Ἀσάνης βασιλεὺς τῶν Βουλγάρων, γαμβρὸς Μιχαὴλ Η' τοῦ Παλαιολόγου ἐπὶ τῇ θυγατρὶ αὐτοῦ Εἰρήνῃ (1). Τοῦτου δὲ τοῦ Ἀσάνη τὴν ἐγγόνην Εἰρήνην ἔγημεν ὁ μέγας δομέστικος τῆς αὐλῆς Ἰωάννης ὁ Καντακουζηνός, ὁ καὶ αὐτοκράτωρ μεθύστερον ἀναγορευθεὶς. Διὸ καὶ Ματθαῖος ὁ πρωτότοκος αὐτοῦ υἱὸς ὑπεγράφετο: *Ματθαῖος ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ πιστὸς βασιλεὺς καὶ αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων Ἀσάνης ὁ Καντακουζηνός* (2). Δύο τοίνυν ὁμώνυμοι Ἀσάναι γνωστοί μοι τυγχάνουσιν· εἰς μὲν ὁ ὑπὸ Ἰωάννου τοῦ Α' τῶν Παλαιολόγων (1341-91) τῷ τοῦ πανυπερσεβάστου τιμηθεὶς ἀξιωματὶ τῆς αὐλῆς (3), ἕτερος δὲ ὁ τῷ ἀνωτέρῳ Λεοντάρῃ συνακμάσας Ἰσαάκιος, ἔγγονος πιθανῶς τοῦ προτέρου. Τοῦτον ὁ αὐτοκράτωρ Μανουὴλ ἀπέστειλε (τῷ 1420) σὺν τῷ Λεοντάρῃ καὶ Μανουὴλ Καντακουζηνῷ τῷ πρωτοστράτορι μετὰ πολλῶν ἀρχόντων καὶ στρατιωτῶν καὶ βασιλικῶν δώρων εἰς προὔπαντησιν τοῦ ἀμνηρᾶ Μεχμέτου τοῦ Α' υἱοῦ Βαγιαζίτου τοῦ Κεραυνοῦ, ὅτε διήρχετο οὗτος διὰ τῶν περιπολίων τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἵνα περαιωθῆ εἰς τὴν ἀντίπεραν Ἀσίαν, ὡς ὁ Φραντζῆς ἱστορεῖ, προστιθεὶς ἐν τῷ *Μικρῷ Χρονικῷ* αὐτοῦ καὶ ὅτι, κατὰ τὴν μετὰ τοῦ ἀμνηρᾶ συνέντευξιν τῶν παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος ἀπεσταλμένων, ἔδωρήσατο ἐκεῖνος Ἰσαακίῳ τῷ Ἀσάνῃ ἵππον ἄριστον, οὗτος δὲ πάλιν ἔδωκεν αὐτὸν τῷ γαμβρῷ αὐτοῦ Γεωργίῳ τῷ Φιλανθρωπηνῷ (4). Εἰς πότερον ὅμως τῶν Ἰσαακίων τούτων ἀναφέρεται τὸ ἐπίγραμμα; Εἰς τὸν νεώτερον πάντως, ὡς ἐκ τῶν στίχων 25-28 ἐξάγεται, οὗτινος γαμβρὸς ἐπὶ θυγατρὶ ἦν ὁ ῥηθεὶς Φιλανθρωπηνός. Ἦν δ' οὗτος ἀπόγονος Ἀλεξίου Φιλανθρωπηνοῦ τοῦ ἐκ τοῦ λαμπροῦ καὶ βασιλεύσαντος γένους τῶν Δουκῶν, ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἰωάννου τοῦ Βατάτζη καὶ Μιχαὴλ τοῦ Παλαιολόγου ἀκμάσαντος· ὃς πρώην μὲν ὑπὸ τοῦ τελευταίου τούτου τῷ τοῦ πρωτοστράτορος ἐτετίμητο ἀξιωματὶ, ὕστερον δέ, μετὰ τὴν καταναυμαχῆσιν τοῦ ἐξ Εὐδοσίας καὶ Κρήτης ἐξορμήσαντος στόλου τῶν Λατίνων

(1) Παχυμ. εἰς *Μιχ.* Γ', σελ. 440.—Γρηγορ. Ε', σελ. 132. Bonn.

(2) Ἴδε Migne *Ἑλλην. Πατρολογ.* τόμ. PN', σελ. 843.

(3) Καντακουζ. Γ', λς', πβ' καὶ πθ', σελ. 218, 507 καὶ 509. Bonn.

(4) Φραντζ. σελ. 111 κ. 138. Bonn.

παρά τὴν Δημητριάδα μέγας δούξ ἀνεῖδειτο (1). Καὶ τῆς βασιλείδος δὲ τῶν πόλεων ἑπαρχος ἀναγράφεται ἐν στίχ. 21-22. Φαίνεται δέ, ὡς ἐκ τῶν πρώτων στίχων καὶ ἑκατέρω τῶν ἐπιγράμμάτων συνάγεται, ὅτι καὶ αἱ εἰκόνες τῶν ἀνδρῶν τούτων καὶ τῆς τοῦ Ἰσαακίου ἐγγόνης ἦσαν ἐκεῖ που πλησίον τῶν τάφων ἀνακείμεναι. Ἡ δὲ τοῦ Φιλανθρώπου [Χριστοῦ] μονή, ἔθθα ὁ Ἰσαάκιος ἐτάφη, ἦν τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλεξίου Α' τοῦ Κομνηνοῦ κτίσμα, ἐν ἧ καὶ αὐτὸς οὕτως ἐτάφη (2). Ἀγνούμενον δ' ἐστὶ ποῦ τῆς πόλεως ἔκειτο.

Λείπεται μοι δὲ διαλαβεῖν ἤδη καὶ περὶ τοῦ τίς ποτε ἦν ὁ ἄμφω ταῦτα τὰ ἐπιγράμματα στιχοῦργος. Καὶ λοιπὸν ἔχεται ὁ λόγος ὄδε. Ἐν τῷ ἑπ' ἀριθ. 192 χειρογράφῳ τῆς ἀνωτέρω μνημονευθείσης μονῆς τῆς Κοσινίτης, ὡς ὁ αὐτὸς Παπαδόπουλος ἀναφέρει (3), ἀναγράφονται ταῦτα μετὰ καὶ τινῶν ἄλλων εἰς Μάρκον ἐκείνον τὸν Ἐφέσου μητροπολίτην καὶ τῶν πατρῶων δογματῶν τῆς πίστεως ἀκαταγώνιστον πρόμαχον. Ἀλλὰ καὶ ὁ τούτου ἀδελφὸς Ἰωάννης, ὁ καὶ νομοφύλαξ τῆς Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας χρηματίας, καὶ ἐν τῇ διαβεβημένη δὲ Φλωρεντινῇ συνόδῳ (τῷ 1439) παραστάς, ἐστιχοῦργησε καὶ αὐτὸς ἕτερον ἐπιτύμβιον ἐν στίχων 96 συγκείμενον οὕτω δὲ ἐπιγεγραμμένον: *Τοῦ Νομοφύλακος Ἰωάννου τοῦ Εὐγενικοῦ Ἐπιτάφιον τῷ ἀθικοποσιῶ, ἔπερ ἐκδόδοται ἐν τῷ Δελτίῳ τῆς Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολογικῆς Ἐταιρίας τῆς Ἑλλάδος* (4) ὑπὸ τοῦ σοφοῦ φιλέλληρος

Αἰμιλίου Legrand, καθηγητοῦ τῆς ἐν Παρίσιος σχολῆς τῶν ἀνατολικῶν γλωσσῶν, ἐκ τοῦ ἑπ' ἀριθ. 475 χειρογράφου τῆς Ἐθνικῆς βιβλιοθήκης τῶν Παρισίων μεταληφθέν. Ἐν τούτῳ ἄμφω ἀπαντῶσιν ἐγκατεσπαρμένοι εἰκοσι καὶ τρεῖς ὅμοιοι στίχοι ἀπαρallάκτως ἔχοντες καὶ ἐν τοῖς νῦν ἐκδιδομένοις δυσὶν ἐπιτύμβιαις, πλην ἐλαχίστων τινῶν περὶ τὴν λέξιν μεταβολῶν. Οὕτως ἐν παραδείγματι, ἐν μὲν τῷ εἰς τὸν Λεοντάρην ἐπιγράμματι οἱ στίχοι 4-8 φέρονται αὐτολεξεί καὶ ἐν τοῖς τοῦ ἐπιταφίου στίχοις 25 καὶ 27-30, πλην μίαις παραλλαγῆς τοῦ 4^{ου} στίχου οὕτως ἔχοντος ἐν ἐκείνῳ (στίχ. 25):

τὸν ἀράθαντον τῆς Χαζαρίας στυλον,

καὶ ἑτέρας ἐν τῷ στίχῳ 8^ῳ οὕτως ἔχοντι ἐν ἐκείνῳ (στίχ. 30):

πᾶσαν καταυαζόντα τὴν γῆν Γοθίας

ἐν δὲ τῷ εἰς τὸν Ἀσάνην, οἱ στίχοι 2-6, 8-12, 13, 17-20 καὶ 37-39 εὐρηνται ἀπαρallάκτως καὶ ἐν τοῖς τοῦ ἐπιταφίου 10-19, 34, 36, 38, 40, 82, 84 καὶ 86, πλην τινῶν ἐλαχίστων διαφορῶν. Ἐντεῦθεν ἄρα καταδῆλον, ὅτι στιχοῦργικὴ παθὼν ὁ ἀνήρ στερῶσιν ἀντίγραφην ἐν μέρει τοὺς στίχους τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, ἀποδοὺς οὕτως εἰς ἕτερον πρόσωπον τὰς προσούσας τοῖς ἄλλοις ἀρετάς.

Ἀθήνησιν 2 Ὀκτωβρίου 1886.

I. ΣΑΚΚΕΛΙΩΝ

ΑΓΑΛΜΑΤΑ ΕΞ ΕΠΙΔΑΥΡΟΥ

(Πλν. 11, 12 καὶ 13)

Αἱ ἐν Ἐπιδαύρῳ ὑπὸ τῆς ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας διανεργούμεναι ἀπὸ ἐτῶν ἤδη ἀνασκαφαὶ εἰς φῶς ἤγαγον καὶ κατὰ τὸ θέρος τοῦ τετελευτηκῆτος

ἐνιαυτοῦ ἀρχαιότητος πολλὰς ἐνδιαφερούσας. Ἀνασκαφέντος τοῦ γῦρου ἀρκτικῶς τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ ὅσπερ ἀμίσως τῆς διπλῆς καλλομένης Στοᾶς (ἰδ. σχεδ. Πρακτ. ἀρχ. Ἐταιρ. 1885) ἀπεκαλύφθη οἰκοδόμημα Ῥωμαϊκῶν (μῆκρου 50 περὶ τοῦ μέτρου καὶ πλάτους 30) ἔπερ πιθανώτατα τὸ «λουτρὸν» εἶνε τὸ ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου οἰκοδομηθὲν (πρβλ. Πανσ. II, XXVIII, 6). Ὑπὸ τὰ ἔρημια τοῦ ἰκανῶς σωζόμενου κτερίου τούτου καὶ εἰς βάθος

(1) *Ἰβι* Ἀρχαιολ. σελ. 126. Paris.— Παχυρ. εἰς Μγρ. Β', σελ. 109. Γ', σελ. 209. Δ', σελ. 333 x. 337.— Γρηγορ. Δ', σελ. 118. Γ', σελ. 195. Η', σελ. 361. ΙΑ', σελ. 534.

(2) Χωνιάτ. σελ. 12. Paris.

(3) Παράρτ. Ἀρχαιολογ. κτλ. σελ. 48.

(4) *Ἰβι* τὸμ. Α', σελ. 455 καὶ τὴν αὐτὴν σημείωσιν τοῦ πολιέτου Ν. Γ. Πολίτου.